

mindre med Hensyn til de Universitetsinstitutioner, som er knyttet til Righospitalet, vilde man have haft Penge til paa mere frugtbringende Maade at gavne andre Institutioner indenfor Universitetet. Det vil ogsaa være ganske nødvendigt at skaffe Polyteknisk Lærestanstalt saa store Auditorier, at de studerende kan rummes i dem. I Øjeblikket er Forholdene saaledes, at selv de største Auditorier er ganske overfyldt ved visse Forelæsninger, og at de studerende, som kommer ind til Byen, og af hvem man selvfølgelig hjemme venter, at de følger Forelæsningerne og studerer flittigt, kan blive forhindret deri lige ved Begyndelsen af deres Studier — hvad der altid kan være skæbnesvangert —, fordi de ikke kan komme ind i Auditoriet, der er overfyldt. Ude paa Landbohøjskolen er Udvidelser ligeledes paatrængende nødvendige for mange Eforiers Vedkommende.

Siden jeg taler om Bygninger, vil jeg tillade mig at bede om en Oplysning. Da der i sin Tid blev vedtaget en Lov om Bygninger til Rigsarkivet, fandtes der paa denne Lov en Bevilling — jeg tror paa 140,000 Kr. — til Optørelse af nye Bygninger til de militære Institutioner, som havde været til Huse i de smaa Bygninger, som fandtes bag den gamle Bygning for det store kongelige Bibliotek, altsaa nu bag Rigsarkivbygningen, idet det var Meningen, at disse Bygninger skulde forsvinde. Vi fik jo denne skrækkelige Bygning vis-à-vis den nye Rigsdagsfacade, denne skrækkelige Bygning, om hvilken det maaske noget barokt, men ikke ganske hen i det blaa er sagt, at det er en underlig Blanding af en Hestestald og en Tekstilfabrik. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa dens arkitektoniske Skønhed, da jeg gaar ud fra, at mange af de Medlemmer, som i sin Tid gik med dertil i Haab om, at det skulde gaa bedre, end det gik, ganske sikkert har fortrudt, at de den Gang gik med. Men, som sagt, disse Bygninger, til hvis Afløsning der i sin Tid blev givet Bevilling, ligger der endnu, den ene er taget i Brug til Direktoratet for Statskøvvæsenet, en anden er indrettet til Teatermuseum, ganske planløst ligger disse Bygninger derhenne, og denne Plads bagved, som kunde blive en af de smukkeste Pladser, hvis den blev røgtet med tilbørlig Forstaaelse, ligger nu hen paa en Maade, som forekommer mig ganske uforsvarlig. Bygningerne omkring den er af de mest forskellige Stilarter. Det er ikke længe siden, en fremmed sagde: Das ist doch eine Musterkarte der skanda-

lösesten Stilarten. Denne Plads, mod hvilken det nye store kongelige Bibliotek vender ud, og som paa de to Sider har to Bygninger af gammel Dato, hver med sin Stil, har nu paa den fjerde Side faaet den nye Rigsarkivbygning med disse mærkelige og tilfældig liggende Smaabygninger foran. Jeg tillader mig at spørge: Er det ikke paa Tide, at denne Plads, der ligger hen i fuldstændigt Uføre og i Mørke, nu blev bragt i Orden? Og jeg tillader mig at spørge: I Henhold til hvilken Beslutning er det egentlig, at man har ladet disse Smaabygninger ligge og ikke gennemført, hvad der var Forudsætningen for Loven, som den Gang blev vedtaget?

Jeg ønsker dernæst at gøre nogle Bemærkninger om Taarbækfortet. Det forekommer mig, at den Forhandling, der i Foraaret blev ført her paa Rigsdagen angaaende Taarbækfortets Flytning, og det Resultat, som denne Forhandling gav, viser, til hvilken mærkelig Karikatur politiske Forhandlinger undertiden kan drives. Paa en ubehagelig Maade paatrængte dette sig, da jeg ikke længe efter Rigsdagssamlingens Slutning rejste en kort Tid til Ulandet. Til en Begyndelse var Forsvarsministerens Stilling klar og rigtig nok. Efter samtlige de Forhold, som var til Stede i 1909, kunde den nuværende Forsvarsminister ikke ret vel sætte sig ud over de Udtalelser, som den daværende Forsvarsminister Christensen havde fremsat angaaende det nævnte Fort. Det er ikke her Tidspunktet til at diskutere Rigtigheden og Forsvarligheden af disse Udtalelser, det er og bliver en Sag for sig, som ikke spiller nogen Rolle her. Disse Udtalelser var Forsvarsministeren altsaa bundet til, det erkender jeg, men naar Forsvarsministeren saa gik saa vidt, at han vilde have en positiv Tilslutning fra alle Partiers Side, før han gik ind paa at foretage en Flytning af Fortet, forekommer det mig, at Ministeren gik videre end nødvendigt. Ministeren troede naturligvis, at han kunde opnaa dette, saasom Radikale og Socialdemokrater havde slaaet dette Spørgsmaal op til noget stort, nemlig paa Grund af det Hensyn, som man skyldte Befolkningen derude i Retning af ikke at lægge Fortet der, hvor det var Meningen, det skulde ligge; og da Kredens Folketingsmand var med og var en af de ledende i Bevægelsen — ganske naturligt, man skal jo varetage Kredens Interesser —, kunde Ministeren vel ogsaa med nogen Føje vente, at han vilde stemme for en saadan Flytning. Naar